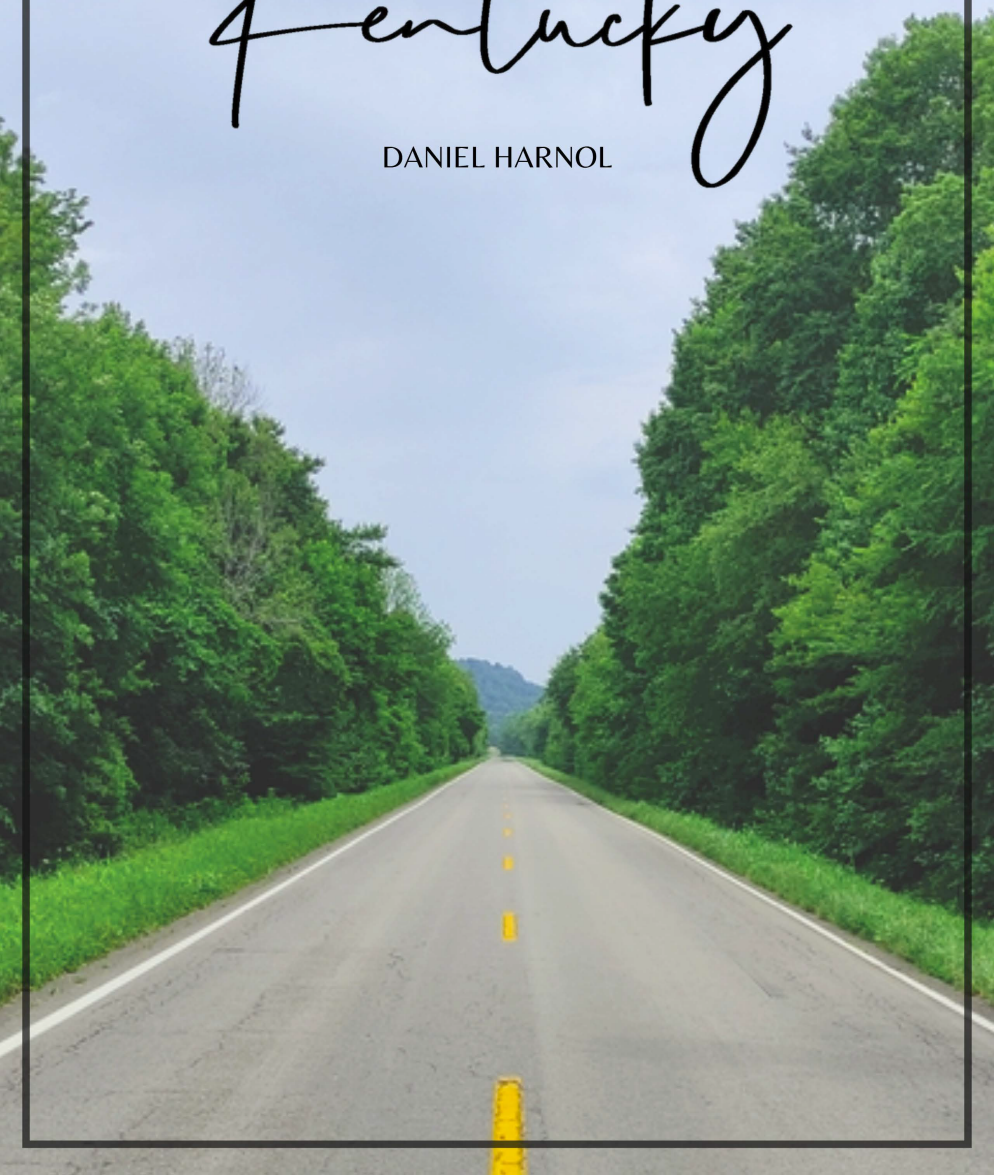

Kentucky

DANIEL HARNOL

Daniel Harnol

Kentucky

TZ-one

Vydání první 2025

© Daniel Harnol, 2025

Obálka © Daniel Harnol

© Mgr. Tomáš Zahradníček - TZ-one, 2025

ISBN: 978-80-7539-202-2 (ePub verze)

ISBN: 978-80-7539-203-9 (mobi verze)

ISBN: 978-80-7539-204-6 (PDF verze)

www.vydavatelstvi-eknih.cz

Už v letadle jsem byl vzrušený. Bylo malé jen s dvěma dvouseďadlovými řadami. Měl jsem přiřazené místo vedle jedné silnější dámy. Dovtípil jsem se, že to nemohla být náhoda. Letěl jsem přeci do Ameriky... Ale když jsem tu paní tak po očku pozoroval, napadlo mi, že bych taky mohl něco přibrat. Neboť kde jinde než v Americe, by se to mohlo povést? A tak jsem si to přál, ne-li přímo předsevzal.

Let vůbec nebyl dlouhý. Odpočinul jsem si. Ale hned po přistání se mi zrychlil tep. A pak jsem došel k pultu, za kterým seděla krátkovlasá paní v uniformě celníka. „Dobrý den,“ řekl jsem a položil jí pas na pult. Odpověděla mi stejně, avšak vůbec na mě nepohlédla.

„Už jsi někdy byl ve Spojených státech?“ pronesla tu první větu tónem hned tak nepřátelským, až se to dotýkalo mé důstojnosti. „Ne. Je to poprvé.“ „Jaký je účel tvé cesty?“ zeptala se zas tak automaticky, ale stále o mne ani okem nezavadila a místo toho jen něco naťukávala do počítače, všechno automaticky. „Cestování,“ odpověděl jsem. „Zažádal jsi o ESTU?“ „Ano, mohu vám ukázat potvrzení. Mám jej v...“ A už jsem chtěl vytáhnout mobil, ale skočila mi do řeči: „Já tě pošlu ke kolegovi. Zeptá se tě na několik otázek a prohledá ti zavazadlo.“

Paní ještě něco psala do počítače, a zatímco jsem tam na tu malou chvilku tiše stál, od vedlejšího pultu jsem zaslechl rozhovor mezi celníkem a pilotem letadla, s kterým jsme všichni přiletěli. Navzdory mé narůstající nervozitě, nemohl jsem se nepodívat nad otázkami, které byly onomu pilotovi pokládány. Stál tam ve své bílé uniformě, živý, skutečný, ale i tak jako by se tomu nedalo věřit, tedy alespoň z pohledu celníka, který se ho ptal: „Jaké bylo číslo tvého letu? Odkud jsi přiletěl. Kde bydlíš? Kde se teď chystáš?“ Přitom ten pilot na všechno odpovídal s neuvěřitelnou a zase jaksi automatickou trpělivostí, navíc ještě takovým tónem, až to znělo, jako by ti dva byli blízcí přátelé. Jenomže i přes tu blízkost, zdálo se mi, že jsem slyšel, jak je tam od sebe dělila jakási až

podivně cizí vzdálenost.

Paní mi podala pas. Poděkoval jsem. Ušklíbala se tam, kde jsem nestál a pokynula mi směrem, kudy jsem měl jít. Za celou tu dobu se naše pohledy ani na vteřinu nesetkaly. Cítil jsem, že mnou naprosto pohrdala. Ale ospravedlňoval jsem si její přístup tím, že ji to tak nařídili, a že jediné tak to bylo správně, což ve skutečnosti znamenalo, že svou práci odváděla velmi dobře. Přitom, a nebylo by to ani tak dávno, kdy její prababička dost možná taky stála na tom samém místě, co já. Kdo ví? Třeba tehdy ta stará dáma zrovna přijela lodí někde z Evropy, třeba z Anglie. Ale mohla to být taky Polka, Francouzka, a tak dále. Nakonec, a ani to by nebylo tak dávno, pra dědeček jejího pra dědečka dost možná přijel na koni ještě se spousty dalšími pradědečky, a místo aby původním obyvatelům ukazovali pas, namířili na ně pušky a rovnou je stříleli, natož aby jim vůbec vysvětlovali, jestli si už zažádali o povolení ke vstupu do země.

Vešel jsem do velké volně průchozí místnosti a zastavil se u dlouhého plechového stolu, vedle kterého stál pás ke skenování zavazadel. Pozdravil jsem celníka v modré uniformě a šedých kalhotách, který zatím stál u počítače, ale hned mě vyzval, ať položím své zavazadlo na pás. Ten pán byl velký asi padesátiletý běloch s břichem a nějakým tím kilem navíc. I přes tu uniformu vypadal prostě, skoro až srandovně, možná jako nějaký farmář, ale taky jako otec a manžel, který svědomitě plnil své rodinné povinnosti.

Jen co můj batoh projel skenem a celník se podíval na obrazovku, zbystřel a zcela vážně a sebevědomě zvolal: „Něco tady máme!“ V tom okamžiku přišla jeho kolegyně, asi čtyřicetiletá černoška, usměvavá. Byl jsem si téměř zcela jist, že v obsahu mého zavazadla nebylo nic zakázaného. Celník však šel na jisto po předmětu, který uviděl na monitoru. „Co je to?“ zeptal se, když v ruce držel lahvičku s hustou zlatou tekutinou a ukázal mi ji. „To je med. Je to dárek,“ řekl jsem. „To může mít,“ řekla kolegyně překvapivě milým hlasem.

„A tohle?“ Tentokrát celník držel malou hnědou lahvičku ve

spreji. „To je Chilcuague,“ odpověděl jsem a dodal, „ústní sprej.“ Ostatně jméno produktu bylo i na etiketě, která ještě popisovala další vlastnosti jeho obsahu, ačkoliv jen ve španělštině, což se v tuto chvíli asi nepočítalo. Celník pochybně vyzdvihl lahvičku nad hlavu a jedním okem se pod správným úhlem zadíval skrze matné sklo. Po dvou vteřinkách s lahvičkou vykročil směrem k počítači, ale ještě, než k němu došel, něco si rozmyslel, najednou se otočil, a když se ke mně vrátil, položil Chilcuague na stůl vedle mého batohu, který postupně skoro celý vybalil.

Ani jsem se nenadál a už bylo na stole taky mé špinavé prádlo, které jsem během mých posledních dní v Ojodo už nestačil vyprat. Neměl jsem se sice za co stydět, ale i tak jsem z nenadání pocítil, že tito cizí lidé v této chvíli již viděli víc, než co bych jim jinak byl ochoten dobrovolně ukázat. Avšak rozuměl jsem jim, muselo to tak být, neboť zde všichni jen dělali svou práci.

Celníkova kolegyně odešla. Teď přišel čas na otázky. Byl jsem tak nervózní, že kdybych jen trochu povolil od svého klidného nevinného výrazu, roztrásl bych se jako osika. Tragédii jsem si však nepřipouštěl, nesměl jsem. Věděl jsem ale, že budu lhát, a že to prostě budu muset ustát. O nic jiného tady ani nešlo.

„Jaký je účel tvé cesty?“ „Cestování.“ „Jak dlouho chceš cestovat?“ „Tři měsíce.“ „Tři měsíce??“ podivil se celník upřímně. „Ano, tři měsíce. Jakožto pro cestovatele, Spojené státy vždy byly mým snem. Teď když mám tu možnost, chci využít všechen čas.“ „Odkud na to bereš peníze?“ „Našetřil jsem si. Takto jsem to udělal již několikrát. Cestování mám moc rád.“ V tom celník zalistoval v mém pasu. Jistě uviděl nespočet razítek. Teď mi mohl alespoň trochu věřit.

„Kolik peněz máš?“ „U sebe v hotovosti tři sta dolarů a na účtu asi... deset tisíc.“ Na těch deseti tisících jsem si dal obzvlášť záležit. Než jsem tu číslovku vyslovil, udělal jsem pomlku a potom to se zamyšleným výrazem schválně protáhnul, abych vyvolal dojem, že jsem částku přepočítával z českých korun na americké dolary. Pokud šlo o zmíněnou hotovost, nebyl důvod lhát. To

druhé byla nicméně naprostá lež. V bance jsem měl v přepočtu nějakých 20000Kč, tedy kolem 930USD. Spolu s tím, co jsem měl u sebe v kapse, byly to vůbec všechny mé peníze. Sice jsem si vytisknul taky falešný výpis z účtu, ale kdybych musel prokázat jeho pravost, všemu by byl nenávratný konec. Ale Bůh to naštěstí chtěl jinak, a já taky, to především.

„Kde všude chceš cestovat?“ pokračoval celník. Jeho tón nabíral na vážnosti, jako by směřoval k něčemu, o čem věděl jen on. Ovšem! Nebyl jsem přeci první, komu pokládal takové otázky. To on věděl lépe, co říct, a ne já. „Nejdříve do Nashvillu, potom do Kentucky. A taky bych se rád podíval do Západní Virginie.“ Měl jsem teď nutkání zmínit se o Vicky jako o své přítelkyni, ale naštěstí jsem si to zavčas rozmyslel. Uvědomuju si taky, že kdyby se mě celník optal na nějaká konkrétnější místa, které jsem hodlal navštívit, asi bych se okamžitě propadl do země. O těch státech jsem nevěděl zhora nic.

Všimnul jsem si, že to nejdůležitější z mých odpovědí celník zapisoval do počítače, což se později ukázalo jako výhoda. „Máš zpáteční letenku?“ zeptal se. „Ano,“ odpověděl jsem, a mezi svými dokumenty jsem vyhledal kopii rezervace. Ale ani ta nebyla pravá. Celník zase musel odskočit od počítače, aby si vzal papír do ruky a hned se tam vrátil. Jistě teď do klávesnice naťukával, že za tři měsíce jsem měl odlétat z Washingtonu do Istanbulu, což byl jen další nesmysl.

„A kde máš namířeno dnes?“ zeptal se od počítače, zatímco hleděl na monitor, jak psal. „Odsud z letiště?“ zeptal jsem se poněkud nechápavě. „Ano,“ dodal s pokývnutím. „Čeká tady na mě moje kamarádka Samanta. S ní potom pojedu k ní a Johnovi domů, kde nějakou dobu zůstanu.“ Vůbec jsem nevěděl, proč mi teď přišel na jazyk John. „Kdo je John?“ zeptal se celník okamžitě. „John je manžel Samanty,“ odpověděl jsem a hned jsem znejistěl. „Kdo jsou tito lidé?“ „Jsou to mí přátelé. Jsou v důchodu. Byli na dovolené v Mexiku. Potkali jsme se tam v jedné komunitě. Říkal jsem jim, že bych rád navštívil Spojené státy a oni mě hned pozvali.“

Ačkoliv jsem si výše uvedenou historku předem připravil, cítil jsem nyní, že zněla nebezpečně nevěrohodně. Navíc nic jiného už jsem připravené neměl. Hned mi došlo, jak nedostačující moje odpověď byla. Snad ne proto, že jsem toho řekl tak málo, ale proto, že to celé pro mě byla v tu chvíli naprosto směšná pohádka. Abych se zachránil, po vteřinové odmlce jsem ještě úplně zbytečně dodal: „To je všechno, co o nich vím.“ Tu větu jsem přitom pronesl tak zvláště. Jako bych tím říkal, že jsem nevěděl vůbec nic, jako bych se prozradil. A najednou jsem pocítil úplnou bezradnost, zoufalost. Už to nebylo v mých rukách. Byl jsem nahý, a kdyby se na mě ten člověk dobře podíval, styděl by se za mě možná tak jako já sám za sebe, ne-li dokonce ještě víc. Ale právě to byla ta nejpodivnější věc – on se nedíval! Při mých odpovědích po mě od toho počítače spíše jen pokukoval, ale jinak převážně poslouchal, zatímco hleděl kdesi do hloubi sebe sama, kde mu má slova tančila na hraně mezi pravdou a lží. Ale myslím, že už to tušil.

„A oni bydlí kde?“ zeptal se. „Mají farmu v Kentucky, v Pellytonu.“ „A ty na tu jejich farmu jedeš pracovat!“ prohlásil ten celník téměř vítězoslavně. Dokonce bych přísahal, že v tom byla i špetka humoru. A jak tak zvolal, zase se na mě vůbec nepodíval. Snad proto, že teď už si byl vším naprosto jist – lhal jsem. Ale nechtěl to znovu vidět, protože to již musel vidět nejméně tisíckrát. Bolelo ho to. Ano, všichni ti lidé, kteří po něm chtějí tak moc... a on jediný jim to všechno může dát... To už není o pravdě nebo o lži. Tady už zasahuje něco vyššího, jakási volba mezi bytím člověkem či nástrojem. Musel takto volit každý den, neboť měl děti a pořád na ně myslel. Ale bylo to komplikované – tu je chtěl ochránit před zlými lidmi a tu jim zase chtěl ukázat srdce a dobrotu, slitovat se, jako by právě tím svým dětem dokazoval tu největší lásku. Ale to je teď jen má úvaha. Třeba se na mě nedíval čistě jen proto, že stál u toho počítače, že ty obrazovky lidem všeobecně úplně zatemňují zrak.

„Ne,“ odpověděl jsem jednoznačně. Nic jiného jsem ani říct nemohl. Zase něco nařukal. „Máš jejich adresu?“ „Ano,“ řekl jsem okamžitě a vložil ruku do kapsy, abych z ní vytáhnul svůj telefon.

„Tady se nesmí používat telefony!“ řekl hned. „Bohužel adresu mám poznamenanou jen v telefonu. Když dovolíte...“ Pokývnul. Vyhledal jsem adresu v poznámkách a dal mu telefon do ruky. Odešel s ním k počítači.

„Takže teď budeš v Kentucky?“ zeptal se. A plamen se zase rozhořel. Ale ten pán byl teď nějak podrážděný. „Ano,“ řekl jsem rychle. „A jak dlouho?“ „Asi měsíc.“ „Asi! Co tam budeš celý měsíc dělat?“ „No, budu u přátel a odtamtud budu mít možnost cestovat do ostatních míst.“ „A kam pojedesh potom?“ řekl se zvýšeným hlasem. „Asi do Západní Virginie. Ale možná taky někde jinde.“ „A kde!“ téměř na mě zakřičel. Vypadal vážně rozzlobeně. Už jsem to nemohl vydržet. Snad mi v ten moment bylo všechno jedno. Vyhrkl jsem: „Ale to já sám nevím, pane! Tři měsíce je dlouhá doba. Chci cestovat...“

Nastalo ticho. Asi jsem teď se svým tónem zašel dál, než by se slušelo, ale ta odpověď mi připadala logická, a takové uvědomění mi najednou dodalo novou sílu a zároveň se mi ulevilo. Pán tiše stál a něco dělal, ale už jsem se tam ani nedíval.

Pak ke mně přistoupil s pasem v ruce a ukazujíc na razítko, řekl: „Dal jsem ti to o tři dny déle než datum tvého odletu. Vítej v Americe!“ Jeho tvář byla upřímná. Zalilo mě štěstí. „Moc vám děkuju,“ řekl jsem a pohyb mého těla naznačoval poklonu. V duchu jsem se však klaněl až k jeho prstům na nohou, abych alespoň nepatrně odčinil svou lež. „Vítej v Americe,“ řekl ještě jednou. „Děkuju,“ zopakoval jsem. Byl to dobrý člověk.

Jen co jsem vyšel z letištní haly, zavolał jsem Samantě, jak jsme se domluvili. Byl jsem překvapen jejím pochmurným nízkým hlasem, avšak pokračoval jsem vesele, jak se sem teď nejvíce hodilo a jak jsem se i cítil. Řekl jsem ji, kde jsem na ní čekal. Zakrátko už jsem uviděl přijíždět černý Mercedes.

V jejím kůži potaženém autě byla Samanta o poznání živější. Vlastně můžu říct, že zářila úsměvem. Ihned jsme se dali do řeči, a ještě dlouho poté naše konverzace neustávala, což ale bylo

způsobeno asi tím, že vedle sebe v autě seděli dva úplně cizí lidé – dlouhé ticho, alespoň ze začátku, by nás příliš znervóznilo. Z toho důvodu si ani tak nepamatuju, co jsme si řekli, poněvadž jsme mluvili spíše tak, abychom jeden na druhého zapůsobili tím nejlepším dojmem. Ale když jsme se potom společně něčemu zasmáli, hned jsem uvěřil, že bych Samantu mohl mít i rád, a že to celé bude fungovat. Byl jsem proto chvílemi zcela nadšený.

Samanta mi popsala svůj plán, práci, kterou jsem měl dělat a její harmonogram. To ale nebylo nic nového, protože jsem to už četl v jejích emailech. Co si pamatuju dobře, bylo, když mi Samanta vyprávěla o své rodině. Byla již jednou rozvedená a potom znovu vdaná. Měla dvě děti z prvního manželství a dvě s Johnem. A to nejdůležitější, její dcera Jane měla za měsíc přijet i se svými dětmi na návštěvu. Přesně v této době měl naopak John odjet ke svému synovi na Floridu. „Ona Jane ho totiž moc nemusí. Ale to je jedno. Však uvidíš,“ řekla Samanta, zasmála se a mávla rukou.

Samanta měla výrazný intonačně barevný hlas, v nížinách drsný a pevný, ve výškách téměř pisklavý. Mluvila emotivně a s nadšením, dokonce i s jistou hysterií. Ale snad ještě více jsem se soustředil na okolní krajinu a vůbec na vše, co jsem uviděl z auta. Nic jsem si nemohl nechat uniknout. A když nad tím teď přemýšlím, nakonec jsem tomu celníkovi taky řekl i kus pravdy, protože jsem zde skutečně přijel proto, abych něco viděl, abych cestoval a poznával. Ano, peníze byly na prvním místě a nestydím se za to, že jsem je potřeboval. Ale teď, když jsem hleděl ven, měl jsem zase ten nádherný pocit, který se nikde nedá koupit.

Byl to nádherný červnový den. Stejně jako v Austrálii, i zde na dálnici jezdily převážně velká auta. Nejvíce mě však zaujala ta krajina. Zprvu se vlnila jako písečné duny, ale porostlá byla bohatými lesy. A potom, roztáhla se v rovinu pokrytou zelenými či zlatými poli, ze kterých každou chvíli čnely stodoly a stodůlky, tu červené a ohromné jako zámky, tu šedivé a seschlé od stáří a slunce, a tu zase malinké a bílé jako budky pro ptáčky.

Přepadl mě dojem venkova. Byl jsem překvapen. Nevím, co

jsem si předtím myslel, zdali jsem vůbec měl nějaká očekávání. Došlo mi však z ničeho nic, že přece i tady existuje to, co je podobné mnoha jiným místům v nespočtu dalších zemích – vesnice, zemědělství, jakási jednoduchost. Nicméně, i přes tento pocit, byl jsem si vědom ještě mnohem intenzivnějšího pocitu – toho všeobecného blahobytu, toho pocitu Ameriky, který byl nedílnou součástí všeho na co člověk jen pohlédl, i za cenu toho, že už to nebylo tak krásné anebo nové. „Amerika,“ opakoval jsem si pořád, a tím více mě zaplavoval další, ještě mnohem silnější pocit – pocit štěstí.

Z Nashvillu to k Samantě domů bylo tři a půl hodiny. Znovu jsem ji děkoval, že pro mě jela takovou dálku, načež reagovala s tou největší grácií. Potom, asi v půli cesty, naše konverzace konečně začala polevovat. Byli jsme oba už trochu unavení a snad i netrpěliví až dorazíme na místo. V těch chvílích ticha, všimnul jsem si na ni, že rukama ustavičně přehmatávala po volant, jako by je nedokázala nechat jen tak v klidu, anebo jako kdyby byla nervózní, což mírně znervózňovalo i mě.

Zrovna v jedné z těch chvil, kdy už jsme oba zcela umlkli, najednou hlasitě a strašidelně zazvonil její mobil. V tu ránu Samanta vykřikla úlekem, div neupustila volant z ruky a trochu to s námi i škublo. Jednalo se o výstražnou zprávu. V Kentucky se ztratila jakási mladá dívka. Prý to bylo ráno i ve zprávách. A mobilní operátor teď lidem v dosahu místa zmizení rozesílal SMS s výzvou, ať lidé kontaktují příslušný orgán v případě, že dívku někdo spatří. Ale to Samantinno leknutí, potvrdilo mi, že přeci jen musela být nervózní.

Když jsme sjeli z dálnice, začínalo se už stmívat. „Ještě čtyřicet minut,“ řekla. Čtyřicet minut mi znělo jako ještě hodně dlouhá doba. Ze všech sil jsem teď potlačoval svou netrpělivost. Už jsme spolu téměř nemluvili. Jen tu a tam se Samanta zmínila o nějakém místě, kterým jsme projeli. „Tady mají kravín. Přímo tady odsud je odváží na porážku. Hodně dobrý byznys,“ řekla, zatímco se už skoro úplně setmělo. Tento její komentář ve mně vyvolal cosi podivného.

Ze tmy se potom cesta před námi vynořovala jen od toho, jak do ní světlomety našeho auta vrhaly své světlo. Pouze nahodile se nad silnicí objevily chabě svítící lampy stojící v blízkosti místních usedlostí a jiných stavení. Na můj vkus jela Samanta až příliš rychle. Ale vysvětloval jsem si to tím, že místní silnici velmi dobře znala. Když jsme nicméně konečně měli zahrnout na vedlejší cestu, odkud už to bylo jenom kousíček, vjela tam tak rychle, že musela úplně zastavit, jinak by zatáčku nevytočila. „Hups! Jak je možné, že jsem tady nemohla vjet? To se mi ještě nestalo,“ řekla na omluvu. Ale nevěnoval jsem tomu už téměř žádnou pozornost, neboť o pár metrů dál, konečně jsme dojeli na místo.

„A jsme tady,“ řekla Samanta významně. „Otevřeš bránu?“ zeptala se. „Pokud budu vědět jak...“ „To je lehké. Je tam jen přehozený řetěz.“ Vystoupil jsem a vdechnul vůni trávy a sena. Byl velice tichý, už pozdní večer nastávajícího léta. Obloha byla plná hvězd. Zachvátilo mě kouzlo onoho okamžiku a místa. V dálí se ve tmě ztrácely obrysy velkého bílého domu z jehož oken na mne zpoza stromů doléhalo zlatavé světlo. Odejmul jsem řetězy, spadly a zacinkaly o duté trubky. Otevřel jsem bránu, zhoupla se, zaskřípala na pantech. Bylo to všechno nádherné.

Jen co jsme vešli do domu, přehlušil nás štěkot malých psů, kteří už netrpělivě poskakovali za dveřmi. Musel jsem pro ně v jejich teritoriu být naprostým vetřelcem, neboť své klapačky nezavřeli ani po několikrát udělených příkazech, aby ztichli. Kromě těchto psů tam byl ještě jeden velký – krásná a tichá fenka bílého labradora. Jmenovala se Daisy.

Vchodové dveře byly hned v kuchyni a už tam jsem zpozoroval luxus a přepych, a ještě k tomu bylo cítit příjemnou útulnost. Svůj batoh, nevím proč, položil jsem ho u těch dveří, a pamatuji se, jak jsem při tom na moment zaváhal, neboť jsem k tomu nemohl najít vhodnější místo. Samanta mě vedla do obývacího pokoje, aby mi představila Johna. Byl to vysoký štíhlý muž s bílými vlasy, hrbil se. Jeho hluboké oči obestřené stínem, dívaly se na mě poněkud ostře. Byla z něj cítit poměrně výrazná míra autority. Avšak zahlédl jsem v jeho tváři také jistou laskavost spolu se zdvořilostí, dokonce se

tam i něco blýsklo, jakési kouzlo osobnosti.

Svým přízvukem mi John velmi připomínal Nicka ze Seattlu, což bylo velmi zvláštní, neboť každý člověk v Kentucky by mi rozhodně potvrdil, že zde se mluvilo úplně jinak. John se nicméně ihned omluvil s tím, že už byl unaven, a že tedy půjde spát, načež jsem pochopil, že čekal jen až se Samanta vrátí. Ale i já jsem byl unavený, a tak jsem to s tajnou úlevou mile uvítal. „Danieli, vezmi si svůj batoh a půjdeme nahoru. Ukážu ti tvůj pokoj,“ zavolala na mě Samanta z kuchyně.

Jen co jsem byl uveden do mého budoucího pokoje, potlačil jsem vteřinu údivu, a hlavně přehnané radosti, jak se to někdy před cizími lidmi stává. Ale ani jsem se nerozhlídl a už mě Samanta volala zase do koupelny. Pak se mi zas jala ukázat její pracovnu, kterou jsme již prošli po cestě do mého pokoje. Jednalo se o docela velký neuzavřený prostor propojen s chodbou, kde vedly schody zpátky dolů. Byl tam dlouhý pracovní stůl s šicím strojem, pohovka, televize a vůbec veškeré vybavení obývacího. „OK. Tak já jdu ohrát ty těstoviny. Bude to za chvíličku,“ řekla Samanta, načež jsem si šel do koupelny umýt ruce, a tam před zrcadlem, poprvé jsem sám sebe uviděl ve zcela novém světě.

Chutnalo mi. Samanta nejedla. Taký vypadala, že už by nejraději šla spát. Než uklidila, měl jsem po jídle. Jen mi ještě sdělila, že zítra mi vše ukáže. Pak jsme si popřáli dobrou noc a za štěkotu psů, který propukal každou chvíli, vyšel jsem nahoru.

Zavřen ve svém pokoji, posadil jsem se na širokou vysokou postel, abych ustal v té krásné chvíli ticha a samoty, na kterou čeká každý, kdo někam přijede z velké dálky. Moc se mi ulevilo. Jako bych byl zachráněn. Zase jsem byl vděčný. Hned jsem se odhodlal, že ten vděk vložím do své práce, kterou budu dělat, jak nejlépe a svědomitě jen dovedu. Akorát mě zajímalo, a snad jsem při té myšlence na moment i zapochyboval, co vlastně budu dělat? Na první pohled zde totiž vše vypadalo perfektně, nebylo co vylepšovat.

Teprve pak jsem se ohlédl po pokoji. Byl spíše menší. Jeho výbava, styl i výzdoba odpovídaly starším časům, trochu jako někde u babičky. Vybalil jsem jen to nejnnutnější a šel se osprchovat. Ale jako naschvál, nehledě na svou obezřetnost, byl každý můj krok pečlivě střežen, a tak se zase spustil štěkot. Ani po sprše tomu nebylo jinak.

Když jsem ulehl do postele, byl jsem moc rád, že jsem konečně nemusel spát ve svém stanu. Zase jsem byl trochu více člověkem. Ba co víc, doslova jsem teď oplýval luxusem. Ale pak jsem nemohl usnout, protože mě rušila šachta od klimatizace, a dokonce mi bylo i trochu chladno. Najednou, asi ze zvyku, zachtělo se mi dýchat čerstvý vzduch. Šel jsem tedy otevřít okno, jenže tam nebylo síto a dovnitř hned začal létat hmyz. Zavřel jsem okno a potom taky mřížku ventilace, ale takhle řinčela ještě hlasitěji. Opět jsem otevřel mřížku a přemýšlel, co dělat.

Ovládání bylo centrální. Panel se nacházel nahoře na chodbě. Samanta mi ukázala, jak nastavit teplotu a řekla, že na noc to nechávají na 22 stupňů. Poprosila mě, abych tuto teplotu nastavil každý večer, a ráno, ať zase uberu na pouhých 20, neboť tak to měli rádi. Bylo to tedy dané, pomyslel jsem si, a i když se nejednalo o nijak zvlášť nízké teploty, pravděpodobně jsem příliš přivyknul těm v Mexiku. Nezbyvalo mi tedy nic jiného než to zkusit, nebo lépe řečeno, plně respektovat pravidla mých hostitelů a pánů domu. Dobře jsem se přikryl tlustou dekou a, naštěstí, brzy na to, usnul jsem.

Otevřel jsem oči. Můj pokoj už byl pln světla nového dne. Bylo to tak příjemné. Hned jsem poděkoval bohu, že jsem byl tam, kde jsem byl. Ze samé radosti a zvědavosti, vyskočil jsem z postele a přistoupil k oknu. Nestačil jsem se divit. Vypadalo to tam venku jako z omalovánky. Pod domem ležela zahrada, za ní ohrada, dále louka a uprostřed ní rybníček se starou boudou stojící nad vodou na kůlech. Na hladině se odrážela modrá obloha s načechranými jako od šlehačky bílými obláčky. Za loukou se doširoka roztahovalo veliké kukuřičné pole, a úplně na konci, už docela v dálce, to pole objímal lesem porostlý kopec, za jehož vrcholem, mizely ty mráčky jako loďky na moři. „Kentucky! A oni se podívovali a ptali, proč Kentucky? Blbci!“

Zatoužil jsem jít ven. Ale nejdříve jsem musel posnídat a hlavně, setkat se s mými hostiteli. Odteď nastal čas začít jeden druhého poznávat, jenomže podvědomě, a ani bych tomu nevěnoval pozornost, to až teď, vím, že se mi to jevílo spíše jako nějaký závazek než skutečné přání. Asi těžko bych zde byl třeba jen kvůli Samanty. Ne, přivedlo mě sem něco jiného. Avšak ani zdaleka ne to, co bylo na první pohled tak jasné.

Stačilo jen, abych zatáhnul za kliku, a zase se spustil ten štěkot. Tentokrát však ti dva malí šmejdi ve své nepřítčtnosti zašli ještě dál. Již na mém prvním kroku ze schodů, vyběhli oba nahoru, a zatímco jsem scházel, klapali drčkami jak pomatení a poskakovali mi pod nohama z jednoho schodu na druhý, div jsem je nezašlápnul. Nejradši bych to udělal. Ale právě takový projev teď byl vůbec tím posledním, čím bych se měl prezentovat. Nezbyvalo mi tedy nic jiného než ze zdvořilosti předstírat, že mi ti dva skrčci vůbec nevadili, právě naopak.

Samanta seděla na sedačce s nohama podél. Na klíně měla notebook. „Dobré ráno,“ pozdravila mě významně, a pro štěkot psů, pozdrav pro jistotu ještě zopakovala. John seděl ve velkém houpacím křesle přímo naproti televize, taky pozdravil, a dokonce i já, a taky jsem pozdrav raději zopakoval. Na Samantě bylo

znát, že mě už netrpělivě očekávala. Hned se zvedla a postarala se důležitě pokárat ty dva malé. „Trixie! Sparky! Tak co je to!? Bud’te už potichu!!

V kuchyni mi Samanta začala ukazovat vše tak, jak si to jistě už mnohokrát představovala. Po každém použití jsem měl takto olejem namastit těžké litinové pánve. Nádobí šlo tadyhle do myčky, a takhle se zase zapínal sporák a trouba. Když otevřela lednicičku, málem mi spadla brada, protože byla narvaná až k prasknutí. „Cokoliv, co zde uvidíš, si můžeš vzít. Jídla je tady dost,“ řekla Samanta a bylo vidět i slyšet, jak velké potěšení jí to dělalo. „Připrav si, co jen budeš chtít. Jo, a vajíčka dávám tady do spíže. Jsou čerstvé.“

Toho prvního rána jsem si tedy usmažil velkou omeletu ze tří vajec. Ukrojil jsem si k tomu pořádný kus čedaru a na chleba jsem si namazal tak tlustou vrstvou másla, že by se na ní dalo bruslit. K tomu ještě několik rajčat a bylo hotovo. Konečně jsem si vychutnával pořádné normální jídlo. A jak jsem polykal, s opovržením a výsměchem jsem se vracel k tomu, co jsem jedl celé tři měsíce v Ojodo. Dokonce i na ty slavné Karolíniny palačinky jsem teď vzpomínal jako na kusy plesnivých hadrů. „A zítra si dám hezky arašídové máslo, to, o co se tam tak prali,“ ulevoval jsem si a do-
syta plnil žaludek.

Po snídani mě Samanta s Johnem provedli po jejich farmě. To kukuřičné pole, které končilo až tam pod kopcem, bylo jejich, a to se ví, že ta louka s rybníčkem samozřejmě taky. Ten kopec už sice nevlastnili, ale za to jim patřil ten na druhé straně přes cestu. Pravda, nebyl už rozlohou tak velký, ale pořád by se tam vešla polovina vesnice.

Za sousedy měli jen jeden dům blíže k cestě a pár domků stálo ještě z opačné strany. Jinak to ale byl skutečný venkov s poli, lukami a kopci. Vedla tu jen jedná hlavní cesta se spousty odbočkami do různých míst, vesnic a farem. Příroda okolo doslova bujela, a přísahám, byla zelenější než v Tulumu.

Samantin dům byl bílý, překrásný. Nejblíže od něj bylo stavení s dílnou a garáží, kousek vedle potom kurník, a ještě dvě nahnuté rozpadající se boudy, uvnitř kterých parkovaly traktory. Nalevo byla další velká budova, o kterou popíšu zakrátko. Nicméně, dominantou celé farmy byla pravděpodobně ohromná červená budova stodoly. Od domu to bylo, co by kamenem dohodil, a právě tam jsme teď došli.

Za širokými vraty už stáli koně, kteří přiběhli jen co nás spatřili. „Tohle je Lulu,“ řekla Samanta stojící u hnědobílé klisny. „To je moje holka. S tou jezdím na výlety. Poslouchá, i dozadu umí.“ Potom Samanta ukázala na černou klisnu opodál, jméno si nepamatuju. „Ta byla nejlepším koněm, kterého jsem kdy měla. Ale teď je mrzák. Vidíš?“ řekla Samanta a ukázala na přední zdeformované kopyto. „Je to běžná koňská nemoc, to se stává. Na ježdění už dávno není, ale nikdy bych jí neutratila. Alespoň se teď může holka jen pást.“

„A tenhle je Frank,“ řekla Samanta k tmavě šedému flekatému hřebci. Nebyl to kůň ani velký ani malý, a častokrát, když jsem se na něj zadíval, nevěděl jsem, jestli byl pěkný nebo škaredý. „Je ještě mladý, zlobí. Cvičím ho, ale zatím na něm nejezdím. Je moc divoký. A od Lulu se neodtrhne ani na vteřinu. Je to láska jako trám. No, co koukáš ty nezbedo? A co ty, Lulu, co bys ráda, holka moje?“ Promlouvala Samanta k těm koním jako by to byly její děcka. Ještě dodám, že kromě těchto koní tam byli další dva malí poníci.

„Ale teď ti ukážu to hlavní,“ řekla Samanta a vykročili jsme kolem stodoly a zastavili se téměř pod okapem. Samanta zaklonila hlavu. „Vidíš ten plech? Je úplně volný. A tady to lano, John tam vyšplhal na žebříku a provizorně to přivázal. Já už se na to nemůžu dívat! A přijde ještě jedna velká bouřka, a pokud to nebude opravené, odnese nám to rovnou celou střechu! Co myslíš? Půjde to nějak opravit?“ dořekla Samanta a pohlédla na mě.

Rád, že konečně můžu s něčím přispět, odpověděl jsem vážně, ale zároveň optimisticky, aby bylo vidět, že bych si s tím určitě

poradil: „Na tom okraji se budou muset vyměnit alespoň dvě desky, aby to bylo do čeho zašroubovat. Ale je to vysoko. Máte tak dlouhý žebřík?“ „Máme. Ale s tím žebříkem to nebude tak lehké. Navíc je to dost nebezpečné,“ řekl John tónem jakoby ho ta střecha ani tolik netrápila, kdežto já už jsem to celé bral smrtelně vážně, a proto už jsem si i rozhodl použít ten žebřík. Mimo jiné už jsem byl taky přesvědčen, že to bude docela snadné.

„A co ten tvůj kolega? Postavili by tady to lešení?“ ptala se Samanta Johna. „No, jo, musím mu zavolat. Ale má teď myslím nějaké volno a je pryč. Ale bůh ví, kolik za to budou chtít? Přece jim nenechám několik stovek dolarů za pár šroubů.“ „No, dobře, ale kdyby tu postavili to lešení, tak bychom toho alespoň mohli využít a celé to kolem dokola natřít,“ pravila Samanta. „No, jo, však ještě uvidíme,“ odvětil John a asi ho to opravdu nezajímalo, otočil se a vykročil a my ho automaticky následovali.

Pár kroků od garáže stála Samantinna, jak tomu říkala, kabina. Byla to ta velká budova nalevo od garáže, o které už jsem se zmínil. Původně v ní bydlel Johnův bratr Kenny, avšak nyní kabina sloužila k pronájmu hostům z Airbnb. Vypadalo to uvnitř trochu jako na horské chatě. Byla tam kuchyně a veškeré vybavení, v podstatě další dům. U kabiny potom ještě pod vysokou střechou stál velký karavan, přívesy pro koně a Johnovo auto.

Pak mi ukázali kurník, dílnu s nářadím, a nakonec ty dvě nakloněné boudy s traktory. „S tím modrým už moc nejezdím. Sednu na něj, jen když je třeba posekat vysokou travu. Ale tady toho zapínám skoro pořád. Klíče visí na levé straně u dveří, hned, jak vejdeš do domu.“ „To mi chceš říct, že ten traktor budu taky řídit?“ zeptal jsem se překvapeně. „No jistěže!“ řekl John přesvědčivě a pousmál se. Z toho jsem vyvodil, že už přemýšlel o práci, kterou mi přidělí, a tak jsem se nadchnul dvojnásob. „No, já bych moc rád, opravdu moc rád, ale musím se přiznat, že s tím zatím nemám žádnou zkušenost,“ řekl jsem. „Auto řídíš?“ „Ano.“ „Tak to nebude žádný problém.“ „Ty jo. Já budu řídit traktor,“ řekl jsem nahlas. Oba se zasmáli.